

Evanghelia după Ioan - Capitolul 3

Acest capitol începe cu »dar«. Nicodim aparținea acelor care au fost impresionați de minune, dar în cazul lui a fost mai mult decât atât. Semnele, la care el fusese martor, l-au adus mai aproape de Dumnezeu; L-a căutat. Potrivit înțelegerii otodoxe o asemea căutare după Dumnezeu însemna mergerea la Templu, și aceasta ar fi putut-o face Nicodim ziua. Dar el a ales acum o cale neortodoxă și a căutat o discuție cu acest Învățător »venit de la Dumnezeu«, dar Care nu a avut o recunoaștere generală; de aceea a venit noaptea la El. El însuși era un conducător și un învățător în Israel și credea că tot ceea ce îi mai lipsește putea acum să găsească. Pentru acest fariseu mândru nu a fost un lucru neînsemnat să ocupe încăodată poziția unui elev smerit!

Domnul l-a întâmpinat imediat cu acea explicație importantă, spunându-i că nașterea din nou este absolut necesară. Fără ea, nimeni nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu. Nicodim putea să vadă minuni și semne, dar nu putea să vadă Împărăția lui Dumnezeu. El avea nevoie de nașterea din nou și nu de învățătură; curând s-a dovedit total inapt de a înțelege cuvintele Domnului și prin aceasta a ilustrat adevărul cuprins în ele. N-a putut să descopere în ele mai mult decât o aluzie misterioasă la nașterea naturală. Aceasta a oferit Domnului ocazia unei a doua explicații importante, conducând problema un pas mai înainte. Împărăția lui Dumnezeu trebuie nu numai văzută, ci trebuie intrat în ea, și nașterea pentru aceasta trebuie să aibe loc din apă și din Duh.

Nu este cerută o comportare nouă sau principii noi de acționare, dar o naștere din nou este absolut necesară și aceasta înseamnă un *început absolut nou*. Originea și arborele lui genealogic erau din cele mai bune, căci descindea din neamul lui Avraam. Mai mult chiar, și-a însușit toată educația posibilă în religia iudaică. Dacă el ca fiu cult al lui Avraam avea nevoie de nașterea din nou, atunci era evident că orice făptură, chiar și cei din neamul lui Avraam, erau condamnați înaintea lui Dumnezeu. Faptul că nașterea din nou era necesară pentru toți, înseamnă că asupra noastră a tuturora stătea sentința condamnării. Prin prima noastră naștere avem originea în Adam și avem parte de viața și natura sa. Numai prin retrăirea nașterii din nou putem vedea și putem intra în Împărăția lui Dumnezeu.

Cuvintele Domnului din versetul 5 se referă în mod clar la profeția din Ezechiel 36, 24-32, care vorbește despre o curățire radicală a lui Israel, care va avea loc la începutul Împărăției de o mie de ani. Dumnezeu îi va stropi cu »apă curată« și le va da »un duh nou« și va pune »Duhul Său« în ei. Această curățire va fi de așa natură, că ei se vor scârbi de faptele lor rele de odinioară și astfel vor fi binecuvântați de Dumnezeu. Acest loc din Scriptură nu descrie în totalitate adevărul cu privire la această temă, dar spun suficient pentru ca cuvintele Domnului, pe care Nicodim tocmai le auzise, să nu fie o surpriză pentru el. El era un învățător în Israel și ca atare prorociile lui Ezechiel trebuiau să-i fie cunoscute.

Deja prin Lege erau prevăzute unele stropiri, în general cu sânge, dar uneori și cu apă, ca de exemplu în Numeri capitolul 8 și 19. Pentru stropire *se folosea* sângele sau apa. Apa este cel mai mare mijloc de curățire. Ezechiel a folosit aceste imagini cunoscute, pentru a ilustra învățătura că Dumnezeu va folosi mijloacele Sale de curățire a lui Israel pentru reînnoirea lui spirituală. Mijlocul Său de curățire spirituală este Cuvântul Său, așa cum este arătat în Psalmul 119, 9.

Găsim astfel aici, la prima vorbire a Domnului, că El leagă învățătura Sa de cunoscutele afirmații ale lui Ezechiel, clarificându-le astfel și extinzându-le. În privința aceasta ne este relatat mai mult în epistole și noi trebuie să ne amintim că ceea ce noi citim în versetele 12 și 13 din capitolul 1 a fost scris de Ioan la câțiva ani mai târziu, după ce a fost dată lumină deplină cu privire la această temă. Isus i-a spus lui Nicodim că nașterea din nou este o necesitate absolută, și anume pentru fiecare om care vrea să vadă sau să intre în Împărăția lui Dumnezeu, iar pentru aceasta erau necesare Duhul, ca forța activă, și apa Cuvântului, ca forța pasivă. În această stare se află orice om și o altă soluție a problemei, care ar putea fi mai puțin fundamentală sau drastică decât nașterea din nou, nu este suficientă.

Domnul a spus apoi, că cine este din carne rămâne în carne iar acela care s-a născut din Duhul, are parte de această natură. Versetul 6 arată foarte clar că cele două naturi sunt foarte diferite și niciodată nu se vor putea uni. Aici se poate aplica expresia folosită de mai multe ori în Geneza capitolul 1,

»după felul ei«. Nu există nici-o urmă de evoluție, tot așa ca și în Geneza 1; prin nici-un fel de cultivare sau selecționare naturală nu se poate transforma carnea în duh.

Mereu s-a reflectat și deseori chiar certat cu privire la nașterea din nou; multe din acestea puteau să nu aibe loc, dacă s-ar fi luat seama la versetul 8. Este același cuvânt grecesc pentru »vânt« și »duh«. Asemenea vântului, Duhul nu se poate vedea, ci poate fi numai perceput dacă *se aude* cuvântul rostit de El, sau se simt rezultatele acțiunii lui. Tot așa ca și vântul, El nu poate fi controlat de noi. Ceea ce înfăptuiește El, întrece cu mult capacitatea noastră de înțelegere. Același înfățișare este și la aceia care sunt născuți din El. De aceea cu privire la nașterea din nou și la cei născuți din nou trebuie să fie elemente pe care noi nu le pricepem. Din aceasta rezultă că gândurile noastre în această privință nu folosesc la nimic, sau sunt chiar greșite.

În versetul 11 avem semnul caracteristic al unei accentuări deosebite - »adevărat, adevărat« - și aceasta pentru a treia oară în acest capitol. Nicodim trebuia să înțeleagă foarte bine, că Domnul nu vorbea ca un simplu profet. El dispunea conștient de cunoștințe despre lucrurile despre care vorbea. El a văzut realmente ceea ce exprima. El a fost totdeauna »la pieptul Tatălui«, așa cum am amintit mai înainte. Cu toate acestea mărturia Sa nu putea fi acceptată fără acțiunea Duhului Sfânt. Și despre ce era vorba în mărturia Sa? El a vorbit despre lucruri, care au fost anunțate de Ezechiel ca fiind necesare cu privire la binecuvântările pământești din Împărăția de o mie de ani, extinzând prorociile lui Ezechiel, pe care Nicodim auzindu-le nu le-a înțeles și nu le-a crezut. El va vorbi și despre lucruri care au de a face cu hotărârile lui Dumnezeu cu privire la cer. Se putea spera că aceste lucruri cerești vor fi primite prin credință?

Lucrurile cerești sunt după natura lor inaccesibile de oameni. Picioarele lor merg pe pământ și ei sunt familiarizați cu el; dar ei nu au fost niciodată în cer. Aici însă era Unul care era pe deplin competent să descopere lucrurile cerești. Un paradox deosebit stă înaintea noastră. El a venit *din cer* aici jos, și cu toate acestea El era în același timp *în cer*. Dacă ne gândim cum a început această Evanghelie, atunci va dispărea această contradicție aparentă. Aici este Cuvântul care era Dumnezeu și care a devenit carne. În întruparea Sa El a coborât din cer; dar El nu a încetat niciodată să fie Dumnezeu, Cel care este în cer. El Însuși a spus: »*Fiul Omului*, care este în cer«. Da, este evident că a intenționat, ca noi să învățăm, că nu ne este permis să descompunem Persoana Sa în gândurile noastre, unii fiind înclinați să facă mereu aceasta. Nu avem voie să spunem: în *starea aceea* El este în totul Dumnezeu, sau *aceasta* a făcut-o în starea Lui de Om. Noi putem desigur să distingem, dar nu avem voie să separăm. Personalitatea Sa este una, chiar și în umanitatea Sa, și ca atare indivizibilă. De aceea El este ca Fiul al Omului Mesagerul desăvârșit și autorizat al lucrurilor cerești. Cât de mare este diferența în comparație cu toți aceia care au mers pe pământ înainte de El.

După ce Domnul a amintit lucrurile cerești, merge mai departe și vorbește despre marele eveniment care va trebui să aibe loc înainte ca acele lucruri cerești să poată fi descoperite și puse la dispoziția oamenilor. Despre acest eveniment a fost dat deja un simbol prin șarpele de aramă din pustie – înțelesul lui este înălțarea Fiului Omului pe cruce. Aceasta este lucrarea, făcută *pentru noi*, care a avut loc în afara noastră. Nașterea din nou este, dimpotrivă, o lucrare făcută *în noi*. Cu privire la ambele lucrări Isus folosește cuvântul TREBUIE; căci ambele sunt necesare, dacă este vorba să venim într-o relație binecuvântată cu Dumnezeu. Jertfa de moarte a Fiului Omului este pentru om singurul drum posibil spre viața veșnică și pe care se poate umbla numai de către acela »care crede în El«, cu alte cuvinte poate fi parcurs numai prin credință.

Versetele 16 și 17 încep ambele cu »pentru că« și de aceea sunt legate cu versetele 14 și 15. Descoperim astfel, că Acest Fiul al Omului, care a venit din cer aici jos pe pământ și care este totodată în cer, și care a fost înălțat pe cruce, este singurul Fiul al lui Dumnezeu, pe care Dumnezeu L-a dat. Cât de mult se potrivește aceasta cu Romani 8, 3, unde este prezentat adevărul cuprins simbolic în șarpele de aramă. Așa cum Moise a făcut șarpele de aramă în chipul șerpilor înfocați – ei erau cauza nenorocirii – tot așa a trimis Dumnezeu pe Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului, ca astfel păcatul în carne să poată fi condamnat prin jertfa Sa pentru păcat. Păcatul stăpâna în carnea noastră; el domina și a stricat viața noastră de odinioară. Crezând în Isus, Fiul lui Dumnezeu, am primit viața veșnică; însă la baza ei este condamnarea divină a păcatului la cruce. Puterea dominantă, care era activă în vechea noastră viață, a fost condamnată. În aceasta constă

arvuna, că în cele din urmă păcatul va fi pentru totdeauna înlăturat. Pe această bază a putut fi dăruită viața veșnică.

Dragostea lui Dumnezeu s-a descoperit prin darul singurului Fiu; este o dragoste care cuprinde nu numai pe Israel, ci întreaga lume. Este foarte remarcabil cum tocmai în această evanghelie granițele strâmte ale lui Israel sunt desființate prin desfășurarea harului. În primele versete am văzut că viața era lumina *oamenilor*, nu numai a lui Israel; și apoi că Lumina adevărată »luminează *pe orice om*«. Tot așa și aici: »Dumnezeu ... a iubit *lumea*«, și darul făcut în Fiul este măsura dragostei. Cuvintele »singurul lui Fiu« exprimă locul deosebit și unic pe care El îl ocupă în dragostea lui Dumnezeu. Modelul Avraam-Isaac ne ajută în această privință. Evrei 11 ne spune că Avraam a dat pe Isaac »singurul lui fiu«, cu toate că în timpul acela avea și pe Ismael, iar mai târziu și alți fii. Isaac însă ocupa un loc deosebit în planul lui Dumnezeu și în simpatia lui Avraam. După acest exemplu frapant se folosește aceeași expresie cu privire la Fiul lui Dumnezeu, și aceasta cu scopul de a ne mări imaginația noastră cu privire la mărimea Darului lui Dumnezeu. Dumnezeu L-a dat pe Acela care era Cel mai mare și unic în simpatia Lui.

Versetul 17 prezintă un alt gând. Lumea va merge în cele din urmă la pierzare, dacă va continua să meargă pe drumul ei, așa cum rezultă din versetul 16. Găsim acum că judecata și condamnarea stau înaintea ei. A merge la pierzare înseamnă să te afli la o distanță extrem de mare și despărțit de Dumnezeu, asta înseamnă să fi în starea de moarte veșnică. Viața este deci o cerință majoră pentru om și Darul singurului Fiu a făcut posibil pentru cel ce crede să obțină nu o oarecare viață, ci »viața veșnică«, care are o calitate divină, minunată, de neegalat. Tot așa venirea Fiului în această lume nu arată o intenție de condamnare a ei; acesta a avut loc într-o formă eficace prin legea lui Moise. El, Fiul, a venit să mântuiască. Oamenii temători de Dumnezeu din Israel au așteptat ca »un corn al mântuirii« să fie ridicat în casa lui David, care îi va salva de dușmanii lor (vezi Luca 1, 68-71). Dar ceea ce a adus Hristos este cu mult mai mare. Este mântuirea de păcat și de consecința lui, și asta pentru toată lumea.

Cu toate că Fiul Omului nu a venit pe pământ cu intenția să condamne lumea, prezența Lui a pricinuit totuși judecarea ei, căci El era Lumina care face totul cunoscut și de aceia toți oamenii erau puși la încercare. Lumina are ca efect iluminarea și descoperirea, și când ea strălucește omul reacționează în unul din cele două feluri, deoarece ea îl descoperă. Dacă el va trăi adevărul, atunci Lumina îi este binevenită, și el vine la ea. Versetele 18-20 au ca premiză faptul că »cel care o crede« trăiește adevărul; în timp ce »cel care nu crede« face răul. Unul vine la Lumină, și nu este nici-o condamnare pentru el; altul rămâne în întuneric, și aceasta este suficient pentru a fi condamnat. El nu crede Lumina care a apărut odată cu venirea Fiului lui Dumnezeu. Prin aceasta s-a decis totul, nu mai este nevoie să mai aștepti ziua propriu-zisă a judecării. El a fost *deja* condamnat.

Versetele 22-24 ne arată foarte clar că cele prezentate anterior au avut loc înainte ca Ioan să fie aruncat în temniță, ceea ce marchează momentul începutului lucrării publice a Domnului, potrivit cu Matei 4, 12; Marcu 1, 14; Luca 3, 20. O perioadă scurtă de timp a botezat atât Ioan, cât și Domnul – prin ucenicii Săi (capitolul 4, 2). Anumiți iudei au făcut pe Ioan atent cu privire la lucrarea Domnului, probabil ca să trezească invidia în el. Dacă ei au urmărit aceasta, atunci nu au reușit.

Printr-o smerenie și credincioșie adevărată, Ioan a ocupat poziția unui adevărat slujitor al lui Dumnezeu; ca slujitor el nu avea nimic altceva, decât ce a primit din cer. Ei au trebuit să mărturisească că el niciodată nu a avut pretenția, că el este Hristosul. El a revendicat însă faptul că el era *antemergătorul* lui Mesia; el era și *prietenul* Mirelui. Dacă el se numește prieten, atunci el folosește această vorbire biblică cu scopul vădit de ilustrare. Adevărul în sensul din Apocalipsa 19, 7 nu era încă descoperit, dar fără îndoială el a fost inspirat să folosească o formă de exprimare care se potrivea exact cu acel adevăr care urma să fie descoperit. El însuși nu aparținea miresei, dar ca prieten al Mirelui nutrea simpatie și interese adânci față de El. A fost deosebit de bucuros să audă vocea Mirelui.

După aceea Ioan a rostit cuvinte care ar trebui să fie gravate adânc în inima celor ce iubesc pe Domnul Isus: »El trebuie să crească, iar eu să mă micșorez«. Pentru a treia oară avem în acest capitol cuvântul »TREBUIE«. În versetul 7 este în legătură cu marea nevoie a omului; în versetul 14 în legătură cu marea dragoste a lui Dumnezeu; aici în legătură cu dăruirea din toată inima a unui slujitor

credincios. Ca și soarele, Hristos trebuia să urce la înălțimea celei mai mari slave, în timp ce Ioan, ca și luna, trebuia să pălească tot mai mult și să dispară. El știa aceasta, și se bucura cu mare bucurie că Hristos era în acele momente totul pentru el. Îl cunoștea ca pe Acela care venise din cer și în nici-un caz nu era de pe pământ. Deoarece s-a comportat în felul acesta, El a vorbit într-un fel pe care nimeni nu-l poate imita. El stătea într-o relație așa de intimă cu toate lucrurile cerești, cum nici cel mai mare proroc, Ioan, nu era.

Cuvintele lui Ioan s-au adevărit, curând urma să se retragă complet și va muri în închisoare. În privința aceasta el nu a fost o excepție de la regulă. Este situația de regulă a tuturor slujitorilor lui Dumnezeu: ei apar și dispar într-un anumit fel. Așa a fost cu Moise în Vechiul Testament și cu Pavel în Noul Testament. Chiar dacă au fost slujitori mari, nu trebuie să ne gândim prea mult la ei. Pavel a avut timpul lui de evanghelist înflăcărat și întemeietor de adunări. A venit însă timpul când el a ajuns în închisoare și când decăderea a pătruns în adunări, iar el dispărea din raza noastră de vedere. Pavel se micșorează, dar numai ca să mărească strălucirea caracterului deosebit de ales al lui Hristos. Tot așa trebuie să fie cu noi toți, și cu toate acestea să ne bucurăm de aceasta, așa cum a făcut Ioan.

Cuvintele de la începutul versetului 33 par să contrazică cuvintele de la sfârșitul versetului 32, dar paradoxul este numai de natură verbală și se bazează pe o afirmație abstractă, așa cum întâlnim des în scrierile lui Ioan. În starea sa naturală omul este mort și insensibil față de mărturia divină. Această realitate este prezentată *abstract* la sfârșitul versetului 32. Pe de altă parte însă Dumnezeu lucrează prin Duhul Său în inima unor oameni, și, practic văzut, găsim din aceia care au primit mărturia și prin aceasta confirmă că Dumnezeu este adevărat. La început diavolul a pus sub semnul întrebării mărturia dată de Dumnezeu lui Adam, și în felul acesta a intrat păcatul. Credința confirmă veridicitatea mărturiei, și în felul acesta ia naștere mântuirea și viața.

O mărturie a lui Dumnezeu a existat permanent din momentul în care Dumnezeu a vorbit lui Adam despre pomii din grădină, dar acum ea a atins punctul ei culminant în El, Cel trimis de Dumnezeu, Cel care cunoștea lucrurile din cer, despre care vorbea, prin propria observare și pe care le-a vestit prin »cuvintele lui Dumnezeu«, posedând Duhul pe deplin și fără nici-o îngrădire. De aceea în cele din urmă a avut loc o mărturie de o deosebită valoare și plinătate de necomparat. Cu siguranță întrecând capacitatea omului firesc, dar un credincios în simplitatea lui o poate primi și prin aceasta mărturisește că ea este adevărul lui Dumnezeu.

Versetele 35 și 36 par să fie o secțiune deosebită, cuvintele lui Ioan botezătorul sunt completate de cuvintele evanghelistului, care în lumină deplină putea să spună tot ceea ce devenise cunoscut prin Cuvântul întrupat. Prin faptul că Fiul a fost descoperit, a fost descoperit și Tatăl, și totodată prin aceasta relațiile dintre cele două Persoane divine. Aici găsim trei fapte deosebite referitoare la Persoana Fiului. El este subiectul dragostei Tatălui. Ca Dar al Tatălui, toate lucrurile au fost date în mâna Lui și El poate dispune de ele, așa cum vrea El. El este subiectul credinței, și de aceea o Piatră de încercare pentru fiecare om. Să crezi în El înseamnă să intri în posesiunea vieții veșnice. Respingerea supunerii față de El prin credință înseamnă să fi exclus de la viața veșnică și să stai sub mânia lui Dumnezeu.

Descoperim foarte devreme în această Evangheliie, că Fiul nu numai că *a creat* toate lucrurile și ca Cuvânt le-a descoperit, ci și că El *lucrează* toate lucrurile, *dispune* de toate lucrurile și este descoperit între oameni ca subiect al dragostei Tatălui și este un criteriu pentru toți. Observăm în versetul 36 că viața se obține și este văzută. Aceasta arată cât de cuprinzătoare este expresia »viața veșnică« și că mânia lui Dumnezeu rămâne peste aceia care nu văd viața. Lucrurile sunt prezentate aici iarăși abstract, dar vorbirea este de așa fel, că ea neagă cele două teorii prin care oamenii au încercat să fugă de realitatea cruntă a pedepsei veșnice. Cuvintele »nu va vedea viața« neagă mântuirea universală care spune că într-un fel sau altul în cele din urmă toți vor vedea viața. Învățătura referitoare la nemurirea numai în anumite condiții, care include nimicirea celor care nu vor să se pocăiască, este cu toate acestea negată prin faptul că mânia lui Dumnezeu rămâne »peste aceștia« - de aceea ei au parte de o existență permanentă. În locul acesta să ne gândim iarăși la capitolul 20, 31. Evangheliia a fost scrisă cu scopul ca noi să putem fi printre aceia care cred și care au viața veșnică. Alternativa îngrozitoare la aceasta ne este prezentată foarte clar aici.